

Előfizetési árak:
 Éves évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónapra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben.
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Kiadóhivatali híradás:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-56 szám
 I. EMLEKET
 hová a lap mellékletének illető minden külföldi intézkedés.
 —
 Kéziratok vissza nem adatnak
 —
 Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek 15

A hadvezér jutalma.

Pécs, 1895. augusztus 17.

A múlt évi próbaháborúnak, a balassa-gyarmati hadgyakorlatoknak volt egy igazi hőse, Mádi Kovács György altábornagy, a ki nehéz feladatát fényes tehetséggel oldotta meg, talán fényesebben, mint a hogyan tőle várták s a mint rá nézve is előnyös lett volna.

A nagy hadijátékban két vezér állott egymással szemben; egy tábornagy, herceg, testestül-lelkestül osztrák katona, ki nem ismer más nemzetet, mint a hadsereget, melyet öncélnak tekint, a ki előtt nem létezik más hazafiság, mint a közös hadsereg „Gemeingeist“-ja, s a kinek még az az előnye is megvan, hogy magyarországi hadtestparancsnok létére nem tud magyarul; — a másik csak altábornagy volt, egyszerű nemes ember, magas katonai rangja dacára sem tagadta meg nemzetét, ki a hadi erényekkel össze tudta egyeztetni a cibil-népséggel közös hazaszeretetet, s a kinek az a hibája is megvolt, hogy magyar volt, még pedig olyan magyar, kire a rebellis magyarok nem is haragudtak.

Mikor az osztrák hadvezetőség két ilyen hadvezért állit egymással szembe, hát el lehet képzelni, hogy a serpenyő melyik oldalát terheli meg súlyosabb megoldandó feladatokkal, mert az csak hallatlan botrány lenne, ha az altábornagy a tábornagyot, a köznemes a herceget, a „gyamus“ magyar az osztrák „Soldatenkind“-et verné meg; hogy ez valahogy meg ne történhessék, a dispoziciókat úgy kell kiosztani, hogy az ilyen vereség — már a mennyire osztrák vezérkari bölcsességgel lehet — eleve kizárva legyen.

És mégis mi történt? — Az egyszerű nemes, magyar altábornagy nem respektálva a hadvezetőségnek már a dispoziciókból kiolvasható intencióját, nem hogy a saját jól felfogott érdekében engedte volna magát megverni, miközben talán még egy kis jól fedezett visszavonulással ő is nagy kitüntetésre tehetett volna szert, az eléje szabott nehézségek által csak fokozott becsvágygyal fogott azok diadalmos leküzdéséhez s oly diadalt aratott

az osztrák herceg tábornagyon, hogy valóságos háboru esetén ennek egész haderejét pozdorjává törte volna.

A magyarok, kik a diplomaciának soha sem voltak mesterei s érzelmeik leplezését megtanulni nem tudták, kitörő lelkesedéssel fogadták ezt az eredményt; az egész magyar sajtó osztatlan dicsérettel emlékezett meg a nagy hadvezéri tehetségről, mely Mádi Kovács György műveleteiben nyilvánult. Nem tudták persze, vagy csak későn vették észre, hogy ezzel csak ártalmára vannak a dicsőítettnek, s ha még addig különben is elhatározva nem lett volna, a hozsannákkal ők maguk vágták be utját egy fényes katonai pályának.

Mert hát különös, de következetesen ismétlődő jelenség az a mi kedves közös hadseregünk vezetőségénél, hogy az a katona, kit Magyarországon a polgári elem szeretetével tüntet ki, a fekete könyvbe kerül, s nincs az a hatalom, mely onnét kitörölni képes legyen.

Igy került hát bele abba a fekete könyvbe Mádi Kovács György altábornagy is, kit erre az a „Subordinationsfehler“, hogy egy rangban fölötte álló parancsnokot megverni bátorkodott, no meg soha meg nem tagadott magarsága már különben is predestináltak. Mindjárt a hadgyakorlatokat követő kitüntetéseknel láthatta az egész világ, hogy Mádi Kovács skartba van téve, mert a míg a bekerített, tönkre vert ellenparancsnok magas rendjelet, az alparancsnokok különféle kitüntetések kaptak, addig a győzőnek be kellett érnie az elismerés egyszerű kijelentésével.

A mikor ezen a közvélemény kezdett felzúdulni, akkor a kibérelt sajtó azzai iparkodott a közönséget megnyugtatni, hogy Mádi Kovácsra szörnyű nagy, mondhatni meglepetésszerű kitüntetés vár, csak hogy ezt a magasabb rangú ellenparancsnoknak sokkal kisebb kitüntetésével egyidejűleg nem lehet publikálni anélkül, hogy ez katonai becsületében sértve ne érezze magát. Beszéltek soronkívüli előléptetésről, főnemesi rangba való emelésről stb., csak hogy erre még egy kissé várni kell, nehogy a herceg-tábornagy tromfnak vegye.

Nos hát vártunk teljes egy esztendőig és most végre megjött a meglepetésszerű jutalom: Mádi Kovács György a jól megérdemelt nyugalomba vonul, s ha jól fordul a dolog, még talán tábornagyi rangot is kap — ad honores!

A jutalmazásnak ez a módja előttünk ugyan nem megy meglepetés számba, mert hát Mádi Kovács György elérte volt a katonai ranglétrának azt a legmagasabb fokát, melyre magyar ember a k. u. k. Gesamtarmeenben emelkedhetik; de meglepetést okozhat ez azoknál a hatalmaknál, kiknek katonai képviselői végig nézték a balassa-gyarmati háborút, s ez az osztrák-magyar birodalom katonai tekintélyét óriási mértékben fogja emelni előttük, mert lángeszű hadvezérektől csak úgy hemzsegni kell annak a hadseregnek, a hol az olyan katonai tehetséget, mint Mádi Kovács, oly könnyedén nélkülözni képesek.

Legyen nekik az ő hitük szerint, mi magyarok pedig csak maradjunk meg továbbra is „ember anyag“-nak abban a dicső hadseregben, melyet a patentirozott zsenik majdan az elődök példája szerint egyik győzelemről a másikra vezérelnek.

Botrányos visszaélések.

— Saját tudósítónktól. —

Az italkimézési jog szabályozásakor igen helyes indokok vezették a pénzügyi bizottságot, mikor ennek erkölcsstelen üzelmekkel való egybekapcsolását megtorlandó kihágásnak nyilvánította s az e célra hozott paragrafus ellen vétkezők mindenütt szigorú büntetésben részesültek.

Nálunk egész leplezetlenül, nyíltan folytatják a titkos italkimézés s csak a napokban lép e bűnös manipulációk egyik áldozata a törvényszék sorompói elé. Első sorban rendőrségünk erkölcsi kötelessége, hogy komolyan foglalkozzék e visszaélésekkel s az a körülmény okvetlenül kiderítendő, vajjon mi okozza azt a vakmerőségig vitt és semmi elővigyázatot nem ismerő biztoságot, melylyel e különböző üzletek tulajdonosai a törvénybe ütköző üzelmeket folytatják. Törvényeink azért hozattak, hogy mindenki által respektáltassanak s akik ezt megmagyarázhatlan

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Ártatlan házasság.

— Jules Lemaitre. —

Midőn Thievres Jacques a múlt télen kibérelte Nizza és Mentone között a kissé elrejtett nyaralót, csak azt tervezte, hogy egy-két hónapig pihen, megmámorosodik a déli naptól és nézi majd az eget meg a tengert. Mert negyvenöt éves korában testileg és szellemileg nagyon meggyöngültnek érezte magát. Fáradsága bizonyára nem attól jött, hogy szeretett, hanem attól, hogy nagyon is sokat játszott a szerelemmel.

Jacques nem volt Don Juan, nem foglalkozás-szerű szerető, de a szerelemben disztigvált műkedvelő volt, még pedig mindennapi izléssel. Bár szenvedélyesen szerette a nőket általában, mégis gondos volt választásában, sohasem volt póriás. Különösen a szentimentális „eseteket“ kereste a nőknél; olyan módjait kereste a szerelem átérésének, amelyek legálább neki bizonyos mértékben újak voltak. De minthogy e téren a különfajta érzelmek csak nagyon ritkán találhatók, az ily „esetek“ nyomozása gyakran éppen nem kellemes helyzetekbe sodorta, amelyekből csak nehezen tudott menekülni. Néha nem is tudott, csak a „másik“ súlyos megsértésével, bár ezt nem akarta és bizony ő maga is jobban szenvedett, mint hitte volna.

Epen azért elhatározta, hogy szívét egy szezonon át pihenteti, ami egyébiránt megfelelt orvosai tanácsának.

Majdnem mindennap sétálgatott a kis völgyben, amely meg volt védve a szél ellen és a tengernek ereszkedett alá. Szép időben rendszeren találkozott egy idősebb nővel, aki leányával ment. Az idősebb hölgy nagyon tiszteltreméltónak látszott, a fiatal csinos volt, de nyilván tudóvész. Jacques lassan-lassan köszönni kezdett nekik és végre néhány szót is váltottak.

Midőn elhagyta, csak egészen banális vonzalommal gondolt ennyit:

— Szegény kicsike!

Aztán más forrásból megtudta, hogy a leány atyja és bátyja ugyanabban a betegségben pusztult el, hogy a nők nagyon szűk viszonyok közt élnek, csupán apró, butorozott szobát béreltek, gyöngöden ragaszkodnak egymáshoz, sajnálják őket és csak a legjobbat lehet róluk elmondani.

Kezdett jobban érdeklődni a nők iránt.

Ha a leány nem figyelt anyjára, annak arcán fáradt szenvedés tükröződött vissza, szenvedés, amely már nem remél és nem kíván semmit. Ugy tetszett, mintha a fia, a férje ágyánál átvirrasztott éjékre gondolt volna, a temetésükre, a bizonyosságra, hogy mindezt harmadszor is meg kell érnie és hogy aztán egymagában marad ezen a világon, — egyedül a lelkével, a mely egészen a múlté volt . . .

Jacques bámulta, amint a beteg közelében mosolyogni tudott, sápadt mosoly volt az, de mégis az öröm látszatát mutatta; bámulta, amint — bár gondolata halottainál járt, — a szegény leányt gyöngöden ápolta és csinosította.

A kis beteg az ő sápadt arcával, tulságosan nagy szemével, túlfinom orrával, tulságos hangjával, tulságosan nehéz fürtjeivel, a viaszos kezekén kék

erecskével, megsiratni valóan édes és törékeny volt. Minthogy gyöngesége miatt nem tudott soká olvasni, a homokba csasztatta gyakran a könyvét, vagy pedig megfedkezett a sápadt aquarell-festményekről, amelyekbe belefogott és amelyekben a hajók vitorlái olyanok voltak, mint a virágok; és úgy ült hosszan, mozdulatlanul, ábrándozva, elsorvadva, a messzeségbe révedező tekintettel.

— Mire gondolnak a haldokló gyermekek? — kérdezte magában Jacques ilyenkor.

Midőn Luce egy nap az ő hosszú, keskeny, sápadt ujjával fehér és kék selyemből készülő horgolási munkán babrált, Jacques egészen jogosult bókot mondott neki.

— Hiszen ez pompás, kisasszony. Nem bábu-nak való.

— Óh nem, — szolt Luce. — Ezt egy barát-nőmnek szántam, a ki tavaly ment férjhez és most egy kicsikét vár . . . Olyan boldog!

Másnap Luce ugyanazon a padon ült az anyja mellett és olvasott. Az a hely, amelynél tartott, nyilván nagyon érdekezte; Jacques észrevette szemöldökei mozdulatait, hogy azt a helyet többször is elolvasta. Aztán elgondolkozva visszadől és elfelejtette megforgatni a lapot.

Jacques a leányka mögé állt és beletekintett a könyvbe. A következő sorokat olvasta:

— Óh istennő, meghalnék örömet, de előbb hadd ismerjem meg az örökszép szerelmet.

Luce pedig ezeket gondolta:

— Nem élek már sokáig. Titkolják előttem, de tudom, mert hiszen ugyanaz a bajom van, mint atyámnak és fivéremnek. Nos, ha meg kell lenni, ám kőss vagyok ily fiatalon meghalni; de előbb élni akarok,

vakmerőséggel kijátssák, szigoru megtorlás által büntetendők. A titkos kimérők bizonyos elnézés látszatát kölcsönzik a kihágásoknak, mi azonban távolról sem adunk hitelt eszavaiknak a legfeljebb köszönősséget kell feltételeznünk, miről bárki is meggyőződhetik, ki ezen helyiségeket csak egyszer is felkereste. Az illetékes tényesök erkölcsi reputációja is megkívánja, hogy ezen ülettelajdonosok által támogatott minden téves felfogás, lanyhaságot nem ismerő, szigoru erkölcsrendőri intézkedésekkel megcáfoltassék, melyek figyelmeztetések alakjában e helyek minden lokalitásaiban kifüggesztessenek. Es a minimum, mit a rendőrségtől annál is inkább elvárunk, mivel a Dunántul legkisebb városában is már rég gondoskodtak erről. Minket tisztán a kösérdek veset, mikor tarthatatlannak jelentjük ki azt az állapotot, mikor az, meg ezer ember bir tudomással arról, hogy 5—6 helyen nyiltan csufot üsnek törvényeinkkel s az idegenbe vetődők messze elterjesztik ennek híret.

A pénzügyigazgatóság már többször átirt a hatóságos es ügyben s nem hihetjük, hogy a mi rendőrségünk ne lenne képes ezen galád zsarolásokkal egybekapcsolt törvénytelenségeket megszüntetni, mikor erre minden eszköz rendelkezésére áll. Csak akarni kell s ha a vak koldust tilos koldulás miatt megbüntetik, talán azokkal is lehet éreztetni a hivatalos hatalom súlyát, kik törvényellenes manipulációkkal ezeket harácsolnak össze. Minden eszköz rendelkezésére áll a rendőrségnek s ha adatok kellene, ezer ember is adhat olyanokat s csak egy kis esteli személyes, de hivatalos látogatás kell es minden kiderül, a napnál fényesebben. Azt hisszük, es elég utmutatás s kérjük ennek alapján a szigoru intézkedéseket, mert a szomszédos vererek csiripelése magas palotákban is adhat visszhangot s legjobb a tüzet még parázs alakjában elfojtani.

Utoljára örökké semmi sem tarthat, oda kell tehát hatni minden rendelkezésre álló eszközzel, hogy alaposan elvegyék ez állapotok idylli karakterét s a vétkeseknek körmére koppantsanak. Akkor azután elmegy a kedvük a törvényellenes italkimérőknek s nem adhatnak többé hatvan krajcárért egy üveg sört s nem lesz többé raktáron náluk néhány száz palackal.

A rendőrség valószínűleg nem volt tájékozva eddig arról, hogy háta mögött nyiltan kijátssák a törvényeket, mi megadtuk most a figyelmet s éber szemekkel kísérik ez irányban el nem mulasztható intézkedéseit.

Hírek.

Pécs, 1895. augusztus hó 17.

— (Városi közgyűlés.) A hétfőn tartandó városi közgyűlés igen érdekesnek ígérkezik, nem ugyan a tárgysorozat terjedelmességénél fogva, hanem a tárgyak fontosságát tekintve. Így a Heindlhoffer-féle ház megvétele, a fogyasztási adók megváltása, a helypénz szedés ügyében Muttynánszky bizottsági tag által tett interpelláció mind oly dolgok, melyek mélyen a polgárság zsebébe vágnak. Reméljük es hisszük, hogy nem fog hiányozni az érdeklődés városatyáink részéről es így a látogatott gyűlésre van kilátásunk.

ugy, mint a többi aszony. Majdnem valamenyi bárátnóm férjnél van es akik még hajadonok, azoknak is vannak udvarlók, imádók. Nekem nem udvaroltak soha, soha! Én tehát ne tudjam meg soha, hogy mit tesz az szeretőnek, feleségnek lenni? . . . Hiszen nem vagyok rút?! Hiszen gyakran találkoztam fiatal emberekkel, akiknek nyiltan tetszettem es kik eleinte belém akartak szeretni. De aztán egyszerre megváltoztatták magukviseletét; megszűntek engem fiatal leánynak tekinteni, mert hát észrevették, hogy nem érdemes es tekintetük csak szánalmat árult el. Hát azonnal meglátzák rajtam, hogy halálos beteg vagyok? Milyen szomorú dolog! . . . Az az ur, akivel napokint találkoztunk, bizonyára nem rossz ember, sőt nagyon jó embernek tartom. Mégis, alig merek hozzá beszélni, alig merek reá tekinteni. Félek, hogy megint éreznem kell, hogy számára es mások számára nem vagyok egyéb betegnél, akivel szeliden kell bánni, mert ugy is meg fog halni . . . Mindenki oly jó hozzám; senkit sem bosszantanak szeszélyeim; de épen ez a jószág, ezek a barátságos arcok emlékeztetnek minden percben arra, amit annyira szeretnék elfelejteni! Óh, ha valaki máskép tudna szeretni . . . csak egy kicsikét is! Ugy szeretném, de ugy! ha nem másért tenné is, mint gyöngeségemért es sápadtságomért.

Jacques pedig ezt gondolta:

— Ez a gyermek pompás . . . Óh! tudom, a betegsége nélkül talán egészen jelentéktelen lenne, de ez a sápadtság, ez a gyöngöség, a gondolat az elkerülhetetlen halálra . . . Különben . . . Azt hiszem, még egészségesen is nagyon bájos volna.

Eszébe jutott Vinci René fiatal poéta egy hangulatos szonettje, amely egy haldokló leányt vigasztal:

— (A szent-István-napi munkaszünet.) Szent István ünnepe, melyre a munkaszünet szabályozó törvény hatálya némi kivétellel szintén kiterjed, augusztus 20-án, vagyis jövő kedden lesz. Az e napra vonatkozó törvényes intézkedéseket több helyről tett kérdések folytán újból az alábbiakban közöljük:

Égész nap árusíthatnak: a) cukraszok es mézeskalácsosok, valamint jeget az azzal kereskedők; b) nyomdászok állami es hatósági nyomtatványokat, asinlapokat, műsérokat, gyászjelentéseket előállíthatnak es ezeket szét is hordhatják; c) hirdapokat el lehet árusítani es széthordani; d) szódavizet szabad gyártani, elárusítani es házhoz szállítani; e) fürdőintézeteknél dolgozhatnak; f) kenyér, péksütemény, tej es gyümölcs elárusítása es házhoz szállítása meg van engedve; g) természetes virágokat lehet elárusítani; h) szálloda, vendéglő, sör, pálinka es bormérés nyitva lehet; i) bucsukon u. n. bucsucikkek (imakönyvek, olvasók, viaszgyertyák) eladhatók; k) kofák községen kívül, mulató- es üdülőhelyeken árulhatják áruikat; l) élő állatok a szállítási eszközökből (waggonból, kocsiból stb.) kirakhatók es haza szállíthatók. — Délután 2 óráig gyakorolható a borbély- es fodrászipar az üzleti helyiségben, azontul csak házhoz hiva, színházakban is. — Déli 12 óráig: kisiparosok végezhetik a sürgősen rendelt javítási munkákat; mészárosok, hentesek es kolbászkészítők elkészíthetik, árusíthatják es szállíthatják áruikat. — Déli 12 óráig a fűszer-, bor-, tea-, csemege- es liszt kereskedőknél es a szatócsoknál is nyitva lehet az üzlet.

— (Diszes esküvő.) Ma délután fél hatkor vezette oltárhoz Forray Valér mohácsi szolgabíró Duka Paula kisasszonyt, Duka Achill műszaki tanácsos leányát. Násznagyokul Kardos Kálmán főispán es Trixler Károly főszolgabíró szerepeltek. Nagy násznép es közönség jelenlétében az esketési szertartást Magenheim József belvárosi plebános végezte.

— (A „Pécsi Polgári Daloskör“) a folyó hó 15 ére tervezett nyári ünnepélyét augusztus hó 20-án fogja a teljes program fentartása mellett Abbáziában (Scholz-féle új sörgyárban) Szent István-ünnepély címén megtartani. Az előre váltott jegyek ezen ünnepélyre érvényesek. A tüzijáték végén a „Vezuv tüzihányó-hegy kitérőse“ az újabb száma a programnak. Jegyek ára a pénztárnál személyenkint 30 kr., gyermekeknek 15 kr. Kedvezően idő esetén az ünnepély elhalasztatik. Az ünnepély megtartását a Hétféjedelemtől kitérőtt zászló fogja jelezni.

— (A városi tanács) az 1896. 1897—98. években fizetendő bor, sör, ital es italkiméresi adó, bus es cukorfogyasztási adók megváltása alapjául szolgáló, biztosítási céljából indítandó egyezkedés megkísérlésének határidejét augusztus hó 23-ától számítandó napokat tüzte ki. E tárgyalások mindenkor d. e. 9 órakor kezdődnek es a városi szék ház közgyűlési termében tartatnak meg. A városi tanács figyelmezteti az adóköteles feleket, hogy azon esetben, ha olyan társulatot alakítanak, melyhez kimutatott számuknak legalább is fele tartozik, nem kell bánatpénzt letenniük s a beszédett összegből öt, illetőleg két percentre jogot formálhatnak.

— (Műkedvelői előadás.) A sikerült műkedvelői előadások, melyeket a pécsi kath legényegylet a népszínművekben elért, arra bátorították

„Akár a bimbólélek szállsz el, nem sejtve az aggkor tehetetlen fáradalmait es nem dulja szét tetedet az anyaság.“

Aztán tovább szötte gondolatait:

— Nem nehéz kitalálni, miről ábrándozik a kicsike . . . Hátha megtenné valaki néki azt az örömet . . . Ha megadná nekí minden más női élet illuzióját, a szerelem illuzióját? Nem volna-e valóságos jótétemény, ha elérnék, hogy ez a kis lélek abban a képzeletben, hogy igazán élt es ismerte a szerelmet, majdnem elégtul szálna el?! . . . Megpróbáljam? . . . Jámbor család lenne . . . es ki tudja, vajjon mindvégig család maradna e?

Egyszerre aggodalma támadt:

— Es ha meg sem hal?

Tudakozódott az orvosnál, a ki Lucet kezelte.

— Elveszett, — szölt a doktor, — menthetlenül elveszett. Sok, ha még három hónapig él.

— Akkor hát előre, — mondta magában Jacques. Minden látszat szerint, ez lesz életem legjobb tette.

Fölkereste az anyját es megkérte Luce kezét. Az idős hölgy eleinte bomlott-eszünek vélte, ő azonban minden ellenvetésre azt mondta:

— De mikor szeretem

Majd hozzátette:

— Öszinteségemről es szándékaim tisztességes voltáról meggyőződve kell lennie, mert gazdag vagyok es nem kérek hozományt . . . Ha ostobaságot követek el, nem rosszakaratból teszem. Es ki tudja, vajjon ostobaság e?

Szinte bihetetlen példákat mondott el csodakurákról; latba vetette egész ékeszszólását es végül még némi reményt is élesztett az anya szívében.

Bogyó Alajos igazgatójukat, hogy az 50 es években minden vidéki szinpadon előadott, s az akkori műigényekhez is beillő „Huzárok es Dámák“ című 4 felvonásos vígjátékot előadassa. Képzelted, mennyi fáradságba kerül az igazgatójuknak, hogy a merev iparos ifjak a szinpadon mint huszártisztek, bárók, grófok, es az egyszerű polgár leány kisasszonyokak pedig, mint grófnék es konteszkek szerepeljenek. De hát mint halljuk, a próbák serényen es ügyesen folynak. A darab szeptember elején kerül színre, ezután tavaszig, míg színészetünk van, műkedvelői előadás nem lesz.

— (Öngyilkossági kísérlet.) A Mária-utcában majd hogy áldozata nem lett e modern epidemiának. T. L. 14 éves iskolásfiúnak semmi hajlama nincs a tanuláshoz. Még csak második gimnáziumba jár s bár szülei tovább akarták taníttatni, a tegnapi incidens után valószínűleg engedni fognak a makacs fiu akaratának. Tegnap délben megdorgálták, a miért nem készül a szeptemberben leteendő pótvizgára s az elkezeredett fiu, ki mindenáron kereskedőtanonc akar lenni, kérésének nem teljesítése esetében öngyilkossággal fenyegetőzött. Ezért azután elnászpángolták, mire az oktalan deák elszaladt s valamit hallhatott a gyufafej veszélyességéről, mert a szomszédos üzletben két pakli kenes gyufát vett s fejéket leszedve, egy pohár vízzel lenyelte. Szerencséjére oly legyőzhetlen undorodás vett rajta erőt, hogy menten kihányta egyrészt s e körülmény is mentette meg a súlyos következményektől. Azért most is beteg fekszik s nagy kínokat szenved meg gondolatlan-ságáért s talán azokért a könyekért, melyeket közbecsülésben álló szüleinek szeméből fakasztott.

— (Frigyes főherceg Gmundenben.) Frigyes főherceg a napokban Gmundenben időzött, hol Rainer főherceg házában tartózkodott. Tegnapi este visszatért Bécsbe s onnan éjjel 11 órakor Pozsonyba utazott.

— (Nagyasszony bucsu.) A mária kéméni nagyasszony bucsu a kátolyi sokacokra nézve bir a legnagyobb fontossággal. Nem bucsu az, ha verekedés, fejbeverés es késelés nélkül történik meg. Így történt most is. Rangos állapotban hazaballagtak, ujra összegyülekeztek a korcsmában s kezdődött a verekedés. Egynek bevették a fejét, hármat megkéseltek s hogy jobban lássák egymást, felgyújtották a templomatyá szalmakazlát, mely elégett volna akkor is, ha akár egy kilométer hosszú lett volna, mivel Kátolyban oltásról szó sem lehet. Ugyanis, ha Kátolyban félreverik a harangokat, ez nem azt jelenti, mint egyebütt, hogy tűz van, hanem azt, hogy nagy verekedés van a korcsmában, fusson kiki akárhová, csak ki ne az utcára, mert ott nagy baj van. A sebesültek különben ma bucsujárásat tartottak a doktorokhoz.

— (Fontos miniszeri határozat.) Megirtuk annak idején, hogy a versendi k. iskola fentartás költségeihez az ott földbirtokkal biró, azonban Német-Bólyban lakó róm. kath. hívek (külbirtokok) hozzájárulni vonakodtak, minek következtében az anomalia állott be, hogy a legnagyobb földbirtokkal rendelkezők legkevésbé érezték a községi terheket, maga a pusztuló félben levő község pedig majdnem összeroskadt a sok teher alatt. Ebben az ügyben döntött mostanában a magyar vallás es közoktatásügyi miniszterium, mely 788/1273—95 sz. alatt elrendeli, hogy az adó arányában kivett iskola fentartási

— Aztán, — folytatta, — nem vagyok brutális. Amennyire lehet, az ön leányát kedves, beteg nővérke gyanánt fogom tekinteni, ketten leszünk, akik a mi kedves Luceunket együttes erővel szeretjük majd es ápoljuk. Ez minden.

Megkapta az engedélyt arra, hogy Luce nek udvaroljon es végül nyilatkozzék neki.

Első gyöngéd szavaira a leány szemei a nagy örömtől fölragyogtak.

— De hiszen akkor nem egészen bizonyos, hogy igaz kell halnom?

— A legjobb bizonyíték arra, hogy nem bizonyos, drága Luceim, az, hogy önt nőmmé óhajtánám tenni. Oh, én nagyon okos vagyok ám! Ha azt hinném, hogy önnek el kell költöznie, csak nem tenném ki magamat az ilyen nagy fájdalomnak. Ön élni fog, mert szeretem.

Luce ezt nagyon meggyőzőnek találta.

Egy hónapon át minden reggel illatos virágot hozott a menyasszonyának. Órákon át beszélgetett szerelmükről. Luce ragyogva az örömtől légvárakat épített es turveket kovácsolt. Jacques oly kedves volt, hogy néha ellenkezett vele, sőt kissé nehezelt rá, épen annyira, hogy a leány lássa, hogy nem tartják haldoklóknak, nem tartják halálra ítéltnek . . .

Berendeztette a nászszobát; a falakat mályvaszínű, halvány piros selyemmel vonatta be es puha, indiai muszlint terített följe. Mesterséges jácintból font keskeny folyondár tartotta a függönyöket az ablakok es a félig befödött tükrök fölött. Az ágy nem volt épen széles . . . Fiatal leány ágyának készült. Egyáltalán az egész szoba csupa üdeség volt, a stilusa oly törékenyen gyöngéd, hogy szinte érezték, hogy csak rövid időre rendezték be.

költségekhez a helyben nem lakó, de ott birtokló rk. hívek is hozzájárulni tartoznak. Mert az 1868. évi 38. t. c. 11. §-a alapján kifejlett gyakorlat szerint felekezeti iskola fenntartási költségeihez általában minden ott birtokló felekezeti tagok tartoznak hozzájárulni. A hozzájárulás kötelezettsége tehát nemcsak a lakosok, hanem a birtokosokra nézve is ki lévén mondva, a nem helyben lakó birtokosok hozzájárulási mentessége sok esetben a legnagyobb birtokosokat az iskola fenntartás kötelezettsége alól elvonná. A német-bólyiak pedig egyáltalában be nem tudták bizonyítani, hogy ezen általános kötelezettség alól valamely jogcím őket felmentené. A miniszteri döntés igen fontos az elszegényedett közösségeinkre nézve, melyek a sok terhet már el nem bírják. És legalább érvényesül ezen elvi határozatban az az elv: akié a földbirtok, azé a teher.

— **(Szerencsétlenül járt pécsi bioklista.)** Littke Lenci városunk egyik parforsz biciklistája a közelmúlt napokban szerencsétlenül járt, úgy hogy most bizonytalan ideig az ágyat kénytelen nyomon. Folyó hó 11-én (vasárnap) Vermes Lajos palicsi (Szabadka) fürdőhelyén nagy kerékpár verseny volt, melyen Littke is részt vett, ki mint idegen csupán a tiszteletdíjért versenyzett. Midőn a bunyevác ifjak látták, hogy a pécsi gyerek nagy távolságban kezdi elhagyni őket, mintha összebeszéltek volna, egyakarattal a pályát szegélyző sodrony kerítés felé szorították Littke Lencit, ki erre hogyan, hogyan sem, megbottlott, a kiszámíthatatlan sebességgel esett a szegkekkel kirakott kerítésre. Mély, a fájó sebeket kapott a szerencsétlen esés következtében.

— **(Piaci kellemetlenség.)** Valami ismeretlen ficsur ácsorgott ma reggel a hetivásár alkalmával a korzó sarkán, mikor is járókelők egymás után hordták a piacon vásárolt tejfölt, tojást stb. Elbájoló szöke lányka haladt most a cilinderes ur felé, mire az egy hirtelen mozdulattal valami érdekes poszt akart vágni, és óh blamage! mi történt? A helyett, hogy a lányka előtt imponált volna, éktelen habota tört ki a közelállók között, egy tejjel, tojással, s tejföllel telt kosár hullott a ficsur fejére, elborítva orrát, szemét, s a cilinderét a sűrűen folyó tejanyag. Egy szerencsétlen cseléd-leány haladt épp el mellette, mikor oly hirtelen megfordult, magára rántva a nagy kosarat. Ja, nem jó a korzó sarkán álldogálni.

— **(Szőlősgazdák figyelmébe.)** A m kir. földművelésügyi miniszterium „a szőlő peronoszpóra betegsége” című nagyon közhasznú munka több példányát a pécsi szőlős gazdák egyesülete elnökének, Bánffy Simon urnak kellő terjesztés végett átküldötte; figyelmeztetnek tehát a szőlősgazdák, hogy a korszerű szükséges munkát, mely több színes képpel is el van látva, a nevezett elnök úrtól példányon kint 30 kr-ért beszerezni iparkodjanak. A befolyó pénzt a miniszter ur az egyesületnek saját céljaira ajándékozza.

— **(Elfogott utonálló.)** Még a múlt hó végén történt, hogy Braun Mátyas Petőc pusztai gazda felesége a pécsi heti-piacról hazatérő üres kosarával és tejes kannáival; már közel járt a pusztához, midőn az erdőből egy torzonborz férfi ugrik elő, nagy konyhakést szegve a halálra rémült asszony mellé és pénzt követeli. A szegény asszony remegve oldozza ki fejkendője csücskéből az napi keresményét, 1 frt 30 krt és átadja a rablónak,

Ide vezette Lucet az esküvő után. A meny asszony fehérebb volt a nászruhánál és szinte meghalt a nagy örömtől. Térdére vonta reszkető nejét és óvatosan kezdte bontogatni ruháját. Luce nehezen lélegzett, sápadt ajka félig nyitva volt, sovány karját a férje nyaka köré kulcsolta és így nézte elragadtatva, egészen megfélekedve a külvilágról. És amint Jacques érezte ezt a könnyű, hajlékony testet, amelynek oly csekély volt az anyaga, amelynek még nem is volt ideje a vétkezésre és szüzi formájában nemsokára ábrándkép gyanánt el fog tűnni, a szíve hirtelen kimondhatatlanul ellágyult, úgy tettszett, mintha leánykáját ölelné szívéhez. Nem is merte ajkát csókolni és miután ráadta az egészen csipkével és halvány színű szalagokkal borított éjjeli ruhát, ágyba fektette, mint valami gyermeket.

Egész éjjel ott ült mellette és fogta a kezét. Ez így tartott egy hétig. Házassága egész ideje alatt szüntelenül ágyánál ült; csak egy éjjel, amikor Luce nagyon nyugtalan és izgatott volt, egészen felöltözve melléje feküdt, hogy fejét támogassa és álomba ringassa.

Nyolcad napra, egy órával a halála előtt Luce ezeket sugta a fülébe:

— Édes, azt hiszem, nemsokára meghalok... de nem vagyok nagyon... tulságosan boldogtalan. Tudom, hogy mindig, mindig reám fogsz gondolni. És te tanítottál meg minden asszony boldogságára, hogy férje van és azt mondhatja: Férjem!

Zajtalan, mint élete, volt halála.

Jacques e kaland óta nagyon megvénült, érezte a szerelmet és szenvedést, — és mindkettőt épen ott, ahol legkevésbé sejtette, ahol békés nyugalmat keresett.

a ki eltűnt az erdő sűrűjében. Haza érve éppen a lakásuk előtt találkozott a csendőr őrzéssel és elpanaszolta esetét. A csendőrség azonnal megindította a nyomozást, melyet tegnap siker koronázott, a menyinyiben a tettest a Dráva hídnál Glück Ádám, facér ácslegény személyében sikerült elfogni; a ki beismerővé tette, most a pécsi kir. ügyészség fogházában várja a törvény sujtó ítéletét.

— **(Baromfi kedvelők)** látogatták meg a mára virradó éjjel Somor János pollérdi korcsmárost és a tyukólban levő összes apró jószágot elszállították. A tettesek prédájokkal Pécsre jöhettek, mint a nyomok igazolják, de még nem sikerült őket kézrekeríteni.

— **(Gyilkosság Darányban.)** Tegnap számunkban megírtuk, hogy a múlt hó 3-án éjjel Darányban Steiner korcsmáros udvarában Palotai János éjjeli őr ellen elkövetett gyilkossággal Domján Gyula ottani körjegyző van gyanúsítva, ki azonban a vádakkal szemben mindent konokul tagadott. A súlyos gyanúok és bűnjelek azonban ellene annyira felszaporodtak, hogy mint tudósítónk írja, a kaposvári törvényszék elrendelte ellene az elfogatást, illetve letartóztatási parancsot. Nevezettet tegnapelőtt este kísérték csendőri fedezet mellett Kaposvárra, ahol most már valószínűleg be fogja vallani tettét. Steiner Rózát, kit szabadlábra helyeztek, ismét letartóztatták. Az ügyben a további vizsgálat folyamatban van.

— **(Halálozás.)** Szemányi János a zág-rábi vasuti gépgyár munkavezetője, néhai Szemányi Ferenc pécsi borügynök testvére f. é. augusztus hó 14-én este, életének 58-ik évében, szívizélhűdés következtében meghalt. A boldogult hült tetemei Zág-rábról a pécsi családi sírboltban fognak szállíttatni.

— **(Elítélt gyújtogató)** Mint budapesti levelezőnk írja, a napokban tárgyalta a kir. kuria a Miklós Ferenc ügyét, ki ma egy éve majd az egész Varga községet felpörkölte csupa boszúból. A kuria szüneti büntető tanácsa Nyers Lajos kuriai bíró előadása alapján tíz évi fegyházra ítélte Miklóst, kit annak idején a pécsi kir. törvényszék nyolc évre ítél.

— **(A pénzügyőrség reorganizálása.)** A pénzügyminiszteriumban szorgalmasan dolgoznak a pénzügyőrség fejlesztésére és részben újjáalakítására célzó törvényjavaslatokon, melyek esetleg még ez év folyamán gyakorlatilag érvényesíttetnek. A megfelelő arányú fizetésjavítás sem marad el s az előléptetési viszonyok is kedvezőbbé tétetnek.

— **(Szemétdombok a Széchenyi téren.)** Az aszfaltmunkálatok megkezdése óta állandóan 5—6 felhánt domb diszeleg a Széchenyi téren. A zugó szélvész belemarkol néha s a békés sétálók szemét, száját tömi tele, de pótolja a hiányt a szomszéd házak népe. Személtalpatokon hordják ki lakásaikból a töltelék s kackiás szobacicusok gondoskodnak mindennap arról, hogy idővel a domb hegygyé váljék, hirdelve az elődök dicsőségét. A kik a hegyek alakulását geológiai szempontból tanulmányozni óhajtják, kegyeskedjenek s Széchenyi térre elutálni, hol minden belépti díj nélkül, ingyen bámulhatják e ritka természeti tüneményt, hála az egészségügyi szempontokat ignoráló atyai gondviselésnek. Nem hihetjük el, hogy a város geológiai kísérleteket végeztet a millenium előestéjén s a mi tüdeink tiszteletére.

— **(Üvegcserep a borban.)** Nagy társasággal együtt mulatozott egyik kisebb korcsmában Matyók Vince szigetvári földműves. Fogadásból ivott s egymásután hajtogatta a boros flakókat. Már a tizedik körül tartott, mikor egyszerre csak keserves jajgatással összeesett, mire azonnal vége szakadt a mulatságnak. Üvegcserep volt a borban, mely sérülést okozott valamelyik belső szervében. A szerencsétlen flótás meggyógyul, ha belső elvérzés nem lép fel.

— **(Zongora mint koporsó.)** Connorsvilleben a napokban halt meg Miss Mari Tate, a híres zongoraművész. Utolsó akaratához képest hulláját a zongorára fektették s míg egyik volt ismerőse gyászdalokat játszott, az összegyűlt barátok az ének kíséretet adták meg. A temetés napján a zongorahurokat elmetasztették, a zongora mind három lábát kiserőlték s halotti öltözetében az elhunyt művésznőt helyezték bele. A temetőben megfelelő gödröt ástak s a külön hölgy halála után sem vált meg legdrágább barátjától. Az eltemetett zongora 1200 dollárba került.

— **(Gavallér cigányok)** Marburg, drávamenti városban nagy feltűnést keltett négy cigány pazár költségeivel. Híntón jöttek a városba s a kocsisnak száz forintot adtak. Mindenütt pénzüket mutogatták, míg végre a csendőrség felelősségre vonta őket, mire két more megurott, de a másik kettőt Czener Mátyas és Verany István személyében sikerült letartóztatniok. Körülbelül 800 forint készpénzt találtak náluk, mit állításuk szerint az erdőben találtak. Ősi szokás szerint azonban másképp lesz a dolog, mert a pénznek majd gazdája is akad.

— **(Pecsovics 49-as honvédtiszt.)** A berlini „Deutsche Sonntagspost”-ban egy megyénkben is ismeretes uri ember, ki 1848—49-ben honvédtiszt volt, gyalásatos cikket irt — mint e lap tegnapi számában olvassuk — a függetlenségi párt s különösen Kossuth Ferenc ellen, melyben gyalásatos szinben tünteti fel a függetlenségi aspirációkat s még Kossuth Lajos halhatatlan érdemeit is bemocskolja. A piszok azonban a renegátot éri, ki nemzetünk ellenségeinél piszkosodik volt bajtársainak elveire. A bécsi német lapok kárörvendve kísérik kommentárjaikkal a gyászmagyar kifakadásait, mi azonban még arra sem tartjuk érdemesnek, hogy nevét átadjuk a közmegevetésnek, a ki azonban érdeklődik az ilyesmi után, olvassa el az említett lapot vagy a „Wiener Extrablatt”-ot.

— **(Unikum.)** Kisdobai Bűgös Péter a bocskoros nemesek fajtájából származik s törsevedége a külvárosi betekints korcsmáknak. Ősi szokás szerint tegnap is ott iddógált, mikor valami titkos vágy szállta meg és bort, sört és pálinkát egybe öntve, e szörnyitalt élvezte s mintha Lethe vizébe kóztolt volna, elégedetten csettentett nyelvvel. Szemtanuk állítása szerint 2 litert megivott e kotyvalékból s most kutya baja sincs. Ilyet még nem pipált Európa!

— **(Leves a la Ravachol.)** Egyik helybeli szálloda éttermébe elegánsan öltözött ur állított be. A pincérek hajlongva bókoltak s mivel ép déli 12 óra volt, a levekes neveit sorolták fel. As idegen mogorván közbe szól:

— Potage a la Ravachol!

Brrr! Mint a bomba hatott e név jámbor pincéreinkre s rettegve távoztak a leveses anármiskától. Ez látja, hogy senki sem szolgálja ki s dühösen távozik, a franciák minden poklát aposztrofálva. Örüljön még, hogy be nem csukták, mert nálunk legfeljebb csak mameluk levest szabad kérni.

— **(A két szomjas János.)** Öreg hiba is az, ha az ember gégyölit a szárazság napja süttögetikinozza! Már pedig a Krieger János meg a Kómár János gégyölje ebben a szárazságos korszakos nyavalyában sinylőde. Örökösen ihatnékjuk volt. Csakhogy a vizet nem vették be a világrt se; egy kis kedvderítő borocskára, erre a savanykás isü bufelejtető letykóra meg nem akadt a ládáfiában „pizmag”. Iszonyuan elszontyolodék a két szomjas János ennek miatta és hosszú szárazkörttyokat nyelegetve bámulának a cserdi hegyek szalmafüldöles borpincéi felé. Egyszer csak nagyot röhint a Krieger János, aicán százfelé szaladnak el az öröm barátái s hűek ujját ábrázata kiálló ugorkájának opálszinü hegyére téve, imigy szól:

— János iszunk, az áldóját: Én mondom iszunk!

A másik János hitetlenül rázza tökmagolajos üstökét:

— Nem lehet a'...

— Ha mondom, iszunk. Iszunk, még pedig na'okat.

Ugyan?

— Kimögyünk a högyre a Miháj komám szöllejebe, osztég hozunk onnan, a Jésusa ne lögyék annak az itónak! Mi' csinájjon a szögény ember mást, ha nincs pize?! Nem igaz János?

— Szent igaz János!

Aztán ugy tettek, mint mondká vala. Kiballagtak éjnek idején a cserdi hegyre a megyefai Rinaldó Rinaldinik s ott Ulmer Mihály pincéjét föl-törve, egy hordó bort cipeltek haza. Volt „ádumás” bőviben s mikor a hordó kifogyóban vala s Jánosék az utolsó kortyokat nyelegeték, reájok törtek a kaskastollas vaskatonák és a törvényrontókat bíráik elé állítják vala. A pécsi kir. ítélőtábla a napokban foglalkozván a két szomjas János, — Krieger János és Hómár János megyefai lakosok ügyeivel, Krigert két és fél évi fegyházra, míg a másik Jánost csak 2 napi fogházbüntetés elszenvetésével lakoltatá. Így az egyik János elég olcsón megszúrta a bajt; de mit csinál majd a másik János, ki harmadfélévig színevilágát se fogja látni a drága itónakán?!

TÁVIRATOK.

— **A szerb király utazása.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Sándor szerb király anyjával, Natáliával, Budapesten keresztül Bécsbe utazott. Mivel a keleti express vonat a mozdony megrongálódása miatt négy órát késett, csak éjjel után indultak tovább Budapestről. Sándor király atyjához Lucernbe, Natália Biaritzba utazik.

— **A bolgár ellenség.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Sztambulow és Radoslawow pártjának egyesülése megghiusult; Petkow a pártvezérséget visszautasította és visszavonulni akar a közélettől.

— **Német veteránok francia földön.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Mars la Tour-ból jelentik, hogy tegnap délután száz német veterán francia földre lépett, hogy megkoszorúzzák az 1870-ben elesett német katonák sírját. A franciák barátságosan fogadták s velük együtt mintegy tizezeren hallgatták meg a gyászmisét.

— **A posztkissai regénye.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Az osztrák fogságban levő Supisicsot tegnap újra kihallgatták, mely alkalommal Supisics azt vallotta, hogy a Dunán a vasládából csak 150.000 frtot vettek ki, a többit elsúlyesztették. A postakincstár a törvényszékhez ma beadta a keresetet 240.000 frt kár és járulékainak megítélése iránt Csombor Imre, Supisics József és Zsengellér Zsuzsánna ellen, egyben biztosítási végrehajtásért folyamodott Csombor és Zsengellér Zsuzsánna vagyonát illetőleg. A törvényszék nyomban elrendelte a végrehajtást, de csupán Csombor vagyonára, a Zsengellér Zsuzsánna vonatkozó kérvényt elutasította, mert nincs igazolva, hogy a lopásból eredett haszonban részesült volna.

— **A brüsszeli interparlamentaris kongresszus.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A tegnapi záró ülésen Jókai ismételte meghívását Budapestre, utána nyomban Urechia tiltakozást jelentett be. Apponyi gyönyörű beszédében megcáfolta Urechia minden argumentumát. A kongresszus lelkesült tetszéssel hallgatta. Urechia válaszolni akart, de meglepő fordulat állott be, mely a kongresszuson résztvevő oláhokat konsternálta. Labiche francia szenátor indítványt tett, hogy mondják ki a klotürt, vagyis zárják be a vitát és azonnal szavazzanak. A gyűlés elfogadta az indítványt. Urechia nem beszélhetett. A szavazásban 4 drb. oláhot kivéve az összes jelenlevők Budapest mellett szavaztak. Egy oláh, név szerint Porumbaru, feltűnően tartózkodott a szavazástól. Így tehát az oláhok csufos vereséget szenvedtek. Az eredmény kihirdetésekor a kongresszust „Éljen Budapest!” felkiáltással bezárták.

— **Az örmény kérdés.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Angol-, Francia- és Oroszország nagykövetei átnyújtották a portának kollektív jegyzéküket, melyben körülírják a reformokat, melyeknek elfogadására a három hatalom sulyt fektet. A jegyzék célja a portát az örmény kérdésben határozott válasza bírní; valamint hogy a reformokkal szemben elfoglalt állapotjának kifejtésére szorítsa.

Gabona-árak.

Hivatalosan feljegyeztek Pécs szab. kir. város 1895. évi augusztus 17. napján tartott hetivásárán.
Az árak métermázsásként számítatnak.
Buza 5.60—5.80; kétszeres 4.60—4.80; rozs 4.40—4.60
árpa 6.40—5.60; zab 5.40—5.60; búkköny—; — kuko-
ricza 6.40—6.60; széna 1.60—2.—; szalma 1.—.
Kínálat: erős, mintegy 300 gabona-kocsi volt a piacon.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő
PLEINIINGER FERENC

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

623. sz.
1895.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróóság 1895. évi 5666. számú végzése következtében, Dr. Miltényi Miklós ügyvéd által képviselt, Heindl Aladár javára, özv. Held Gusztávné szül. Szabó Etel ellen 1500 frt s jár erejéig foganatosított biztosítási végrehajtás útján lefoglalt és 1401 frt 63 kr-ra becsült szobabutorok, felszerelések, női ruhák, arany és ezüst tárgyakból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbíróóság 8934. 1895. sz. végzése folytán 1500 frt tőkekövetelés, ennek 1894. évi november hó 30. napjától járó 6% kamatai és pedig összesen 61 frt 95 kr-ban bíróság már megállapított költségek erejéig **Pécsett, Makár-utca 34. sz.** leendő eszközlésére **1895. évi augusztus hó 23. napjának d. u. 1/2 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécsett, 1895. évi augusztus hó 9 napján.

Engler Kálmán
kir. bírósági végrehajtó

**Hirdetések jutányos áron
vétetnek föl kiadóhiva-
talunkban.**

Olesó lakás!

A Zrinyi-utca, 11. sz. a. földszinten,
— **3 utcai szoba, 1 cselédszoba,
konyha, kamara és egyéb mellék
helyiségekből álló**

kényelmes és csinos lakás

f. évi november hó 1-én bérbe adó.

Utolsó hét!

Olaszországi nagy sport-circus

Igazgató: CORRADINI FERENCZ Turinból.

Pécsett felállitva a buza-téren.

Ma vasárnap, 1895. augusztus 18-én

2 NAGY DISZELŐDÁS 2

tartatik, délután 4 és este 8 órai kezdettel.

d. u. 4 órakor nagy gyermekelőadás

Zártszék 20 kr, I. hely 15 kr, II. hely 10 kr, karzat 6 kr. A felnőtt kíséreknek. Zártszék 60 kr, I. hely 40 kr, II. hely 25 kr, karzat 15 kr.

Ötsszáz nyereménytárgy kisorsolása.

Itt másodsor:

Circusa vizalatt.

L. Gautier

az angol epsom-Jockey király második fellépte.

Záradékul mulattató jelenet,

több férfi és nő által.

Bővebbet a falragaszok.

Helyárak: Zártszék (számozott hely) 1 frt, — I. hely 70 kr, — II. hely 40 kr., — Karzat 20 kr. — Tíz éven aluli gyermekek és katonák örmestertől lefelé: Zártszék 60 kr. I. hely 40 kr. II. hely 25 kr. Karzat 15 kr.

Thaler Ede,
titkár.

Corradini Ferencz,
igazgató.

Eladó szőlő.

Egy a Makáraljában fekvő — házhelyekül kitünően alkalmas — az altalajban nagymennyiségű éles homokkal bíró, nagyrészen amerikai ojtványnyal már beültetett és termő állapotban lévő 4500 □ölnyi szőlőtelep présházzal együtt szabad kézből eladó.

Bővebbet Hegedüs Imre tulajdonosnál Szepesi-utca 10.

Alapított
1867-ben.

Benedek Gábor és Testvére

aranyművesek és órásk

BUDAPESTEN, Kossuth Lajos-utca 17. sz.

A közelgő őszi évad alkalmából, van szerencsénk a n. é. közönség b. figyelmét országszerte ismert cégünkre felhívni.

Arany-, ékszer-, ezüst-áru és óra-raktárunkat

a legdivatosabb tárgyakkal dúsan felszereltük, és úgy jutányosság, mint izlésség tekintetében a legkövetelőbb igényeknek is megfelelünk. Ugy, mint idáig, úgy a jövőben is, különös gondot fogunk a vidéki megbízások elintézésére fordítani. Nem tetsző tárgyakat vagy kicserélünk vagy azokért a pénzt is visszaadjuk. — Megrendelés esetén, kérjük a kívánt tárgynak megközelítő árát velünk közölni. Minden tárgy valódiságáért írott jótállást nyújtunk.

Arjegyzéket ingyen és bérmentve küldünk.